

правки, исправки, расправки; съ борба съ небеснитѣ дѣждове и снѣгове и урагани, съ борба съ подземнитѣ софийски води, които праватъ отъ избитѣ ми езера, дѣто ти дохажда искушение да се удавишъ; и съ калпави наематели, и съ чудо даждия: държавни, градски, окръжни, училищни, желѣзнични, водяни, буклучави, и съ жълти и чървени хартийки, що ми носятъ бирници, и съ призовки и сѣдби съ майстори отъ двѣ години насамъ — и всичкий тоя потопа отъ безобразия се струпа върху моятъ животъ, защото единъ день господинъ Бучински пожелалъ да украси столицата!

И тая кѣща, вмѣсто да ме радва, ми е умразна и ужасна, като единъ саркофагъ, въ който е закопанъ моя душевенъ миръ!

---

Но единъ день гражданитѣ, и кафенетата, и улицитѣ, и вѣстницитѣ видѣхъ пакъ господина Бучински; и господинъ Бучински бѣше пакъ ясенъ и щастливъ, както напредъ. На въпроситѣ на слисанитѣ си приятели, той отговаряше лукаво-ухилено, като отсичаше единъ голѣмъ рѣзенъ коприщенска луканка:

—Нѣма да живѣя съ Стара-Планина я?

Но какъ стана това чудо? Сполучи най-послѣ да побѣди всичкитѣ мѣчнотии господинъ Бучински? Или имъ привикна? Или се примири философски съ положението си? Или що?

Не, господинъ Бучински направи още по-добръ отъ сичкитѣ тие:

Той продаде кѣщата!

И главно, сполучно: той земя почти половината отъ цѣната, колкото му струваше.